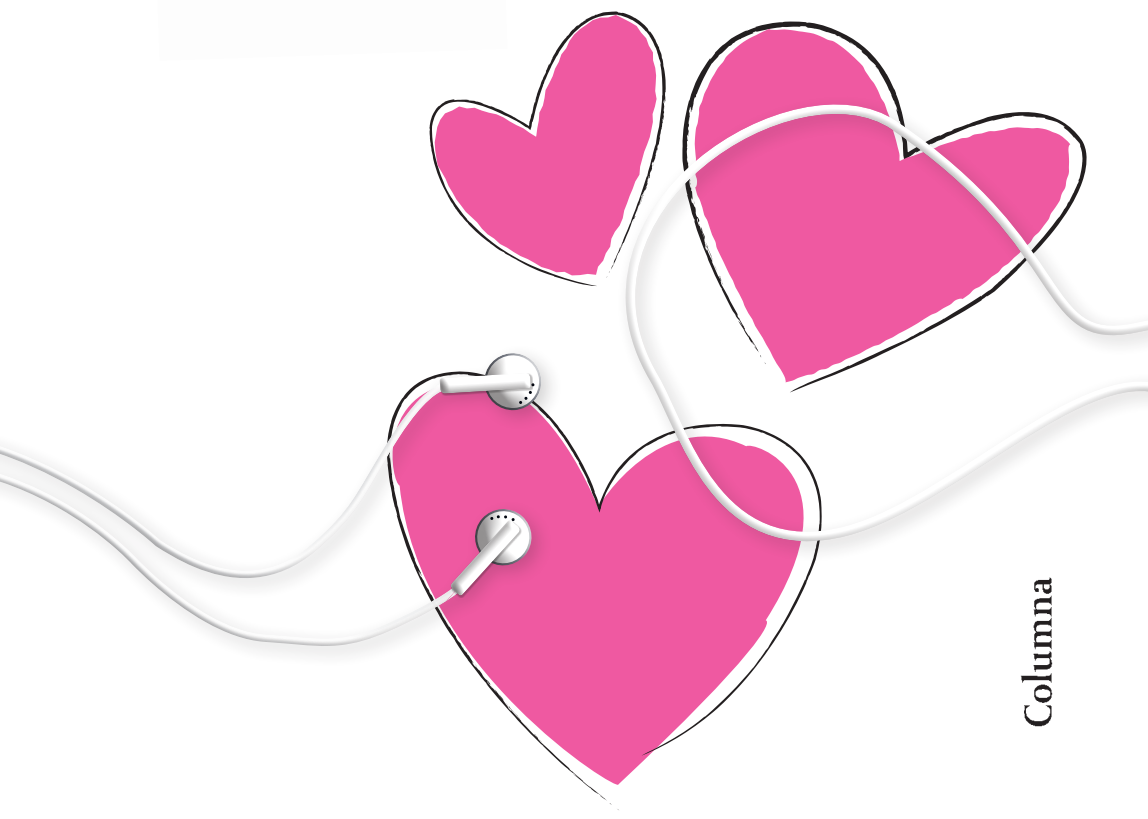

Trilogia Cançons per a la Paula -1-

BLUE JEANS

Cançons per a la Paula

Columna

CANÇONS PER A LA PAULA

BLUE JEANS
CANÇONS
PER A
LA PAULA

Traducció de Ricard Bonmatí

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *CANCIONES PARA PAULA*

PRIMERA EDICIÓ PER COLUMNNA EDICIONS: OCTUBRE DEL 2016

PRIMERA EDICIÓ: © EDICIONS CADÍ, S. L., 2011

© FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ, 2009

© DE LA TRADUCCIÓ: RICARD BONMATÍ

© EDITORIAL PLANETA, S. A., 2016

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2016

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2145-4

DIPÒSIT LEGAL: B. 15.727-2016

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: CPI (BARCELONA)

www.columnnaedicions.cat

Extracte de la lletra de la cançó «Scusa se ti chiamo amore» de la pàgina 316:

Autors: Massimo Di Cataldo

© Massimo Di Cataldo/Dicamusica

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

*L*es sis de la tarda d'un dia de març
Mira de nou el rellotge i es bufa el serrell. Llam-
bregada a banda i banda. No res. Ni rastre de la flor
vermella.

Dos dies abans

Ell: «Duré una rosa vermella perquè sàpigues qui sóc».

Ella: «Una rosa vermella? Que clàssic!».

Ell: «Ja saps que ho sóc».

Ella: «Jo duré una motxilla fúcsia de les Supernenes».

Ell: «Que infantil que ets!».

Ella: «Ja saps que ho sóc».

Un quart de set de la tarda d'aquell dia de març

«És un malparit. No, si al final resultarà que aquelles
devien tenir raó...»

La Paula dóna una altra ullada al rellotge. Sospira. S'ajus-
ta la faldilla que s'ha comprat a posta per a la cita. També
porta roba interior nova, tot i que sap perfectament que no
arribaran tan lluny. Dóna petits copets a terra amb el taló.
Comença a estar realment enfadada.

Un dia abans

Ella: «Estàs segur del que anem a fer?».

Ell: «No. Però ho fem de fer».

Ella: «Mira que si no véns...».

Ell: «Vindré».

Dos quarts de set de la tarda d'aquell dia de març

La Paula s'hi resigna. Si almenys li hagués donat el mòbil... Es posa la mà al front. Està acalorada, i això que allà hi fa un fred que pela. No es pot creure que ell no s'hagi presentat. Torna a mirar pertot arreu buscant una flor vermella.

No res.

—Ets un malparit —diu en veu alta, però no tant perquè la senti algú.

Al vespre del dia abans

Ell: «T'estimo».

Ella: «TSTM».

Les sis i trenta-sis de la tarda d'aquell dia de març

La Paula s'ha cansat d'esperar. Té calor. Poc després té fred. Treu una goma elàstica d'una de les butxaques de la motxilla de les Supernenes i es recull els cabells en una cua. Se'ls havia allisat per a l'ocasió, però ara ja tant li fa. El malparit no s'ha presentat. «Malparit.»

«I ara què?» És massa d'hora per tornar a casa, i no vol ser a prop del seu PC per res del món. Necessita un bon cafè amb el qual alleujar les penes.

Al davant mateix veu un Starbucks. Camina cap al pas de zebra per travessar el carrer fent mil i una ganyotes d'empipament. Mentre espera que el ninotet del semàfor es posi en verd, recorda la conversa amb les amigues a l'institut.

Aquell mateix dia al matí

Paula: «A dos quarts de sis».

Cris: «Ei, tia, no m'ho puc creure. De debò has quedat amb aquell tio?».

Diana: «Que fort!».

Paula: «Crec que ja és hora que per fi ens coneguem».

Míriam: «Però si no us heu vist ni tan sols en foto...».

Paula: «Ja ho sé, però m'agrada, i jo li agrado a ell. No ens calen fotos».

Diana: «I si és un malalt o un depravat sexual d'aquells?...».

Míriam: «Això és el que a tu t'agradaria trobar, eh, Diana? Un boig que vagi tot el dia pensant en el sexe».

Riuen totes menys la Diana, que intenta clavar un mas-tegot a la Míriam, però aquesta l'esquiva hàbilment.

Cris: «I si no s'hi presenta?».

Paula: «S'hi presentarà».

Míriam: «Potser no».

Diana: «Potser no».

Paula: «Us asseguro que sí!».

Professor de matemàtiques: «Senyoreta García, ja sé que les derivades l'entusiasmen, però faci el favor de contenir-se una mica a classe. I ara, pot sortir a la pissarra a il·lustrar-nos amb la seva saviesa?».

La conversa acaba, i ara riuen totes menys la Paula, que, de mala gana, s'aixeca i es dirigeix a la pissarra.

Les sis i quaranta de la tarda d'aquell dia de març

La Paula obre la porta de l'Starbucks. No hi ha ningú que faci cua. Un noi calb i prim, amb barbeta, l'atén amb un bonic somriure. La noia demana un *caramel macchiato*, una especialitat amb caramel i vainilla. Paga la consumició i puja a la planta de dalt a tractar de posar una mica d'ordre en el seu desendreçat cap.

La sala és pràcticament buida. Una parelleta festeja en una butaca a prop d'un dels grans finestrals que donen al carrer. La Paula els mira de reüll.

«Quina mala sort, han agafat el millor lloc...»

Al costat hi ha una altra butaca que la satisfà, però la descarta a l'instant pel fet de ser massa a la vora de la parella de nòvios: no és qüestió de molestar-los. De manera que finalment es decanta per un lloc allunyat i arraconat, a prop d'una altra finestra, però amb menys llum i encara menys vista.

La Paula mira el trànsit de la ciutat. Està pensativa i trista: ha de reconèixer davant d'ella mateixa que confiava que ell es presentaria. Després de dos mesos parlant cada dia, explicant-se coses, rient, gairebé enamorant-se..., a l'hora de la veritat ell havia sigut un covard. O potser no era el que deia ser i finalment havia donat per acabada la relació.

«No, no pot ser. Això no pot ser.»

Beu un glop del seu *caramel macchiato*. Inevitablement es taca els llavis, i l'escuma li deixa una mena de bigotet sota el nas. Intenta arribar-hi amb la llengua, però és inútil. El caramel ha fet de les seves. «Merda; no he agafat tovallons i passo de creuar per davant d'aquests dos una altra vegada.»

Mira a la motxilla de les Supernenes, però no hi troba mocadors de paper. Sospira. En treu el llibre que porta i el deixa a la taula per poder continuar el rastreig amb menys obstacles. No res. I torna a sospirar.

Durant l'exploració motxillera, un noi ha entrat a la sala i s'ha assegut a la butaca que hi ha just davant seu. En el tercer sospir, quan alça el cap, el veu. La mira a ella. És guapo. Li somriu. La Paula recorda que encara està tacada, i dissimuladament llança el llibre a terra. Quan s'ajup per collir-lo, aprofita i amb la mà es neteja la boca, els llavis, i fins i tot es frega el nas per si de cas. Salvada.

Però de cop i volta el seu rostre sota la taula es topa amb el del noi guapo, que se li ha acostat, ajupit a prop seu. Sense dir res, el jove treu un mocador de paper d'un paquetet que duia a la butxaca.

—Té —li diu mentre li ofereix el mocador amb un ample somriure. «Un somriure meravellós», pensa la Paula—. Tot i que potser ja no el necessites.

La Paula es vol morir quan sent les paraules del jove guapo del somriure meravellós. Es mor de vergonya. Se li envermelleixen les galtes i, en incorporar-se amb el llibre a la mà, es dóna un cop de cap contra la taula.

—Ai!

—Que t'has fet mal?

—No. —La Paula veu dret el noi. És bastant alt. Porta una dessuadora negra i uns pantalons texans blaus una mica gastats. Té els ulls grossos i castanys, i porta els cabells una mica més llargs del que a ella li hauria agradat. Però és realment guapo—. I tampoc no necessito el teu mocador.

El jove somriu i es guarda el mocador a la butxaca.

—Molt bé. Me'n torno al meu lloc.

La Paula abaixa la mirada i espera que el desconegut s'assegui de nou. Quan intueix que el jove ha tornat a la seva butaca, alça una mica la vista per comprovar-ho. I sí, ja hi és.

«Que guapo que és... Prou! En què penses, Paula?»

Un lleu dolor al cap, allà on s'ha donat el cop, la fa tornar a la realitat, però quan se'l toca, no nota que hi tingui bonys. «Encara sort. Només m'hauria faltat això.» «Fillà, si és que tens el cap molt dur», li sol dir sovint sa mare. Ves per on, i sense que serveixi de precedent, li ha de donar la raó.

La Paula somriu per primera vegada en tota la tarda. Beu un nou glop de la beguda, aquesta vegada amb compte de no tacar-se, i obre el llibre per la pàgina en què hores abans

l'havia deixat. És *Perdona si et dic amor*, de Federico Moccia. Tracta d'una jove estudiant de disset anys i un publicista de trenta-sis que s'enamoren. La Paula no és una gran aficionada a la lectura, però la Míriam li havia parlat tant d'aquest llibre que finalment va decidir llegir-se'l. I l'entusiasme. L'apassionen la maduresa de la Niki, la protagonista, només un any més gran que ella, i la seva capacitat per conquistar un home molt més gran, l'Alessandro. Sí. Tant de bo ella algun dia tingués una història d'amor tan intensa com aquella, encara que li agradaria que el noi no fos tan gran, esclar.

Llavors li ve de nou al cap allò d'abans. Aquell malparit l'ha deixada plantada.

«Uf.»

Gairebé sense voler, dóna una ullada a la butaca on hi ha el noi guapo del somriure meravellós. Aquesta vegada ell no la mira.

—No m'ho puc creure —se li escapa a la Paula en veu alta.

Ha vist que el jove llegeix un llibre i que pràcticament està a punt d'acabar-lo. Inclina el cap per llegir-ne el títol i assegurar-se que no s'equivoca: *Perdona si et dic amor*.

Aleshores el noi s'adona que la Paula té els ulls posats damunt seu. L'observa, després dirigeix la mirada cap a la portada del llibre i després de nou cap a ella, i finalment somriu. Amb el somriure meravellós altra vegada.

—T'està agradant? —li pregunta el jove alçant una mica la veu.

«Doncs esclar que m'agrada, estúpid. Com no vols que no m'agradi aquest somriure si és el més bonic que he vist mai?...», pensa ella abans de respondre:

—Perdona? —pregunta la Paula amb gest perplex com si temés que aquell xicot no fos telèpata i acabés de radio-grafiar-li la ment.

—He vist abans, quan t'ha caigut el llibre..., bé, en realitat quan he arribat i tu buscaves alguna cosa a la motxilla, he vist que llegim el mateix llibre. I et preguntava si t'està agradant.

—Ah, això —comenta alleujada—. Sí, sí que m'està agradant.

—És una bonica història. Espera't...

Llavors el jove s'aixeca de la butaca, agafa la seva beguda i el llibre i s'asseu al costat de la Paula. La noia, sorpresa, es torna a posar vermella. No és guapo: és guapíssim.

—T'importa? És per no haver de cridar tota l'estona...

—No, esclar. Seu.

Però just en aquest instant sona amb força «Don't stop the music», de Rihanna, a l'interior de la motxilla de les Suprmenes. La Paula fa un bot i s'afanya a agafar el seu telèfon mòbil. Uns quants segons després per fi el troba. És la Míriam.

—Perdona; és una amiga —li explica en veu baixeta al jove guapíssim, que li somriu una vegada més i li fa un gest com volent dir: «Contesta; no t'amoïnis». Ella s'aixeca i camina cap a l'altre extrem de la sala. La jove parella d'enamorats ja no hi és.

—Sí?

—Paulona, com va la cosa? —pregunta ràpidament la Míriam en sentir la veu de la seva amiga—. No molestem, oi?

—«Molestem»? «La cosa»?

—Sí. Estem reunides aquí la Diana, la Cris i jo. Espera't. Digueu alguna cosa, noies... —Un escandalós «hola», seguit d'un insult amistós, se sent a l'altre costat del mòbil—. Ho veus, com t'estimem i ens preocupem per tu? Com va la cita?

«Uf, la cita.» Ara hi cau. Però no té ganes de donar ex-

plicacions a les amigues en aquest moment, i encara menys d'haver de donar-los la raó. De manera que s'estalvia dir-los que aquell malparit no s'ha presentat.

—Bé, «la cosa» va bé. Però ara no puc parlar. Estic molt embolicada i...

—Uuuh! Molt embolicada, molt enrotllada... Mmmm. Muac, muac, muac. Bé, no et molestem més, nena. Volem que ens en expliquis tots els detalls demà. Noies, pengem. Digueu adéu...

I amb un sonor «adéu, t'estimem», seguit d'un altre impropri afectuós, es dona per acabada la conversa.

La Paula tanca els ulls. Sospira. «Estan boges.» I es dirigeix altre cop a la seva butaca. El jove guapíssim està dret i porta el llibre sota el braç.

—Me n'haig d'anar. Se m'ha fet tardíssim. D'aquí a deu minuts començo les classes.

«Les classes. Quines classes? A aquestes hores?»

—Molt de gust de coneixe't. Espero que t'agradi el final del llibre.

I, sense dir res més, el noi guapíssim de somriure meravellós surt a corre-cuita de la cafeteria.

Llavors la Paula s'asseu de nou mentre decideix que ja és hora de tornar a casa, prendre un bon bany relaxant i oblidar-se un quant temps del seu PC. Agafa el llibre per desar-lo, però hi percep una cosa estranya: el separador no és el seu i, a més, és a la darrera pàgina.

«Aquell idiota s'ha equivocat de llibre i s'ha endut el meu.»

Obre el llibre pel final, i a dalt, escrit amb bolígraf blau, hi llegeix: «alexescritor@hotmail.com. Per si vols comentar el final del llibre».

La nota la fa somriure, i acaba fent una mitja rialla. Desa el volum a la motxilla de les Supernenes i camina cap a

l'escala de la planta alta de l'Starbucks sense poder evitar que se li dibuixi un somriure babau d'orella a orella.

«I el tio va i em diu que espera que m'agradi el final del llibre. Que malparit...» Però parlant de malparits... En aquest moment, un altre jove alt, atractiu, puja a tota velocitat l'escala de la cafeteria. Va tan de pressa que no veu la Paula; quan hi ensopega, fa caure la noia de cul a terra, i ell gairebé li cau al damunt, però aconsegueix saltar-la i acaba de genolls just darrere seu. De les mans d'ell llisca una rosa vermella. Tots dos es miren sorpresos. Ell somriu en veure a terra la motxilla de les Suprènies.